

Маша Филиповић

ЗАДРЖИ КУСУР

драма

МАША ФИЛИПОВИЋ рођена је 27. 11. 1982. године у Београду. Завршила I београдску гимназију. Бавила се писањем поезије и кратких прича за које је 2001. године добила награду “Константин Скалерић”. Бавила се глумом у различитим драмским студијама. Завршила глумачку школу глумца Андреја Шепетковског. Године 2001. уписује Академију уметности “БК”, одсек драматургија у класи професора Сенише Ковачевића. Током студија учесник семинара и радионица са темом позоришног и филмског стваралаштва (Фестивал филмског сценарија, Врњачка Бања, НАДА пројекат, Народно позориште, Београд...). У јуну 2005. године је дипломирала.

До сада написала:

Позоришне комаде: *Покушај илуминације, Бојење и обезбојавање, Танатос, Бејонско гробље, Моја, Јабукe из наше башице, Недодирљива, Задржи курс, 2 x 2 = 2, Одмрзавање* (у режији ауторке у коме је и сама играла једну од улога извођено 2005. године у оквиру клуба 9 у простору СКЦ-а, затим 2006. године у простору Битеф арт-кафеа, потом на редовном репертоару сцене “МКЦ Систем”), *Хајде, пробуди се* (извођено 2005. године у режији ауторке) у оквиру хуманитарне акције “Од срца срцу”, *У несвесју!* (у режији ауторке извођено 2005. године на академској сцени ФОН-а).

ТВ драме: *Lucida intervalla*

ТВ серије: *Куйи ме – продај ме, Фолиранџи* (по раману Моме Капора), још увек неснимљене, сарадник на сценарију серије *Горки њлодови* Синоше Ковачевића (2006/2007. година), у процесу снимања.

Филмска сценарија: *Изван сна* (сценарио за дугометражни играни филм), мноштво сценарија за краткометражне игране филмове.

Режирала представу *Позоришње брајско-сесџринске љубави Џо и Сџива и финансијског успеха* америчке ауторке Џеклин Реинголд (у којој је такође играла једну од улога) на независној позоришној сцени “МКЦ Систем”. 2006. године.

У сарадњи са клубом 9, МКЦ-ом и другим уметничким организацијама и појединцима ради на унапређењу београдске алтернативне позоришне сцене и проналажењу нових простора и могућности за израз и афирмацију младих уметника.

Говори, чита и пише енглески и француски језик.

Маша ФИЛИПОВИЋ

ЗАДРЖИ КУСУР
драма

ЛИЦА:

АНА, 27 година

БРАНКА, 30 година

ФИЛИП, 29 година

МАРКО, 28 година

СЦЕНА I

Марко и Ана седе на шпроседу у дневној соби Анино̄ сїана.

- АНА: *(Ушучено)*
 Чула сам се данас са мамом и татом.
(Краћа њауза)
 Рекла сам им за свадбу.
- МАРКО: *(Расїоложено)*
 Јеси? И? Шта кажу они за то?
- АНА *(Резиџнирано)*
 Шта кажу? Иста стара срања. Незгодно је, можда неће моћи да дођу. Вероватно, неће моћи да дођу.
- МАРКО Па добро, не могу људи, шта да се ради.
- АНА: Ко не може да дође јединој ћерки на свадбу! Неће моћи да добију папире, чујеш! Ако их досад нису добили, после 20 година... У ствари не знам ни зашто ме то погађа кад у суштини никад нисам ни имала родитеље.
- МАРКО: Немој тако да причаш, родитељи су ти то. Родитељи су светиња.
(Краћа њауза. Осмехне се)
 А што се свадбе тиче, ја ћу сигурно бити тамо, ако ти то нешто значи.
- АНА: Само би ти толико фалило да не будеш.
(Грчевитио ља заџрли. Седе шїако чврстїо и нежно заџрљени неколико шренушїака, а онда зазвони шїелефон. Она се шпрошеџне шреко њеџа да дохвати шїелефон са сшочића, јави се)
 Хало! Е ћао Бранка! Ево Марко ми је ту.
(Ухвати шїа за руку. Он је шосмашїра све време)
 Добро, добро, знам све што ћеш да ми кажеш. Чекам те само, видећемо тебе.
(Пауза. Она слуша)
 Наравно да нисам заборавила. Наравно. Важи, видимо се. Ћао!
(Искључи шїелефон. Марко је и даље нешремице љледа. Она, нежно, мазећи се)
 А шта ти гледаш?
- МАРКО: Гледам нешто лепо.
- АНА: *(Пољуби ља)*
 Бранка је љубоморна на тебе, само да знаш.

- МАРКО: Зашто?
- АНА: Каже да си одузео све моје време. Она је у праву, али ја нисам крива.
(Мазно)
То ваљда није издаја?
(Поново се прошећне преко њега да врати телефон)
Идем сутра да се видим са њом.
(Она га случајно руком закачи преко доњег дела ситомака. Као да се благо уилаши и збуди)
- МАРКО: (Смирено)
Шта је било срећо?
- АНА: Јеси се ти то...
(Гестикулира руком)
Узбудио?
- МАРКО: (Мирно)
Јесам.
- АНА: (Помало блујаво)
Па... Добро...
- МАРКО: Душо, немам ја физиолошки поремећај, само јака уверења. Лако је одупрети се искушењу кога нема.
- АНА: Нисам хтела то да ти урадим. Ја...
- МАРКО: Све је у реду љубави.
(Пауза. Он је пољуби нежно у чело)
Све је како Бог хоће, не мораш ти да купујеш свој душевни мир.
- АНА: Хоћу да се очистим. Хоћу да будем и ја као и ти, увек смирена и да увек знам разлог...
- МАРКО: Све је у реду са тобом. Немој желети да будеш као ја, немој желети да будеш као било ко. Буди како Бог заповеда.
- АНА: Могу и ја то. Са тобом све могу.
(Она лежне на његово раме, он је чврсто обухватио рукама)

СЦЕНА II

Походне. Већи, али не баш са превише њажње уређени кафић са великим шанком и пар сџолова. За шанком седи Филип, сам и незаинтересован за било шта, посмајра своју чашу. У кафић улазе Ана и Бранка. Ана се на улазу узнемири, дошајне нешто Бранки и брзо пређе на дружи крај кафића, ујадљиво окренувши леђа Филип, шобоже га не приметивши, и седне за најудаљенији сто од шанка. Бранка учини исто повремено се окрећући. Ана убрзано прешура по шорби, вади цигарете, ња мобилни телефон који њојом њоново враћи у шорбу.

БРАНКА: Шта ти је Ана? Није ваљда...

АНА: *(Нервозно, премештајући се на столицу)*
Шта? Ништа. Шта би ми било? Мало сам уморна, баш смо препешачиле, а ја нешто у последње време баш и немам кондицију...

БРАНКА: Па брате ти и Марко баш не излазите из куће, забарикадирали сте се као...
(Прекине саму себе)
Е, нисмо морале баш овде да седнемо.

АНА: *(Брзо и равно)*
Што нисмо морале? Шта фали? Где би друго? Ни не памтим кад смо се виделе уопште, а камоли изашле... Мислим да су се конобари већ забринули што нас нема.
(Насмеши се крајко и нервозно)

БРАНКА: Добро, питам само...

АНА: *(Као да се досећи)*
А што? Због Филипа мислиш?

БРАНКА: Не, него због јонизујућих зрака мислим!

АНА: Ма дај, па то је готово одавно, рекла сам ти. Сазрела сам, одрасла...
(Насмеје се нервозно)
И ја, замисли!

БРАНКА: Рекла си, није да ниси, али га отада ниси видела...

АНА: Па добро, шта с' тим. Мрзело ме да му се сад јављам ту нешто, то је све. Мислим, што бих се ја њему јављала, није заслужио ни толико. Уосталом...
(Драмска њауза. Значајно)
Ја ћу ускоро бити супруга.
(Насмеје се)

- БРАНКА: *(Насмеје се)*
 Да, јеботе знаш да још не могу да верујем!
(Уозбиљи се)
 Још се нисам помирила са тим да ме напушташ.
- АНА: Их да те напуштам! Ајде не лупетај!
- БРАНКА: *(Помало расијужено)*
 Не, озбиљно ти кажем. Муж... Човече муж! Ал' то звучи озбиљно! Па онда деца...
- АНА: Ма каква деца!
- БРАНКА: Како каква деца!
- АНА: Ма не пада ми на памет да имам децу бар у наредних пет година.
(Ана забаџи косу и као случајно погледа преко рамена, Бранка њо не примети)
- БРАНКА: Ти си луда! Па што се онда кој мој удајеш?
- АНА: *(Одсујно)*
 Шта рече? Што се удајем? Па баш је фора имати мужа, ајде реци зар није? Смириш се, имаш поред кога да се будиш, не мораш више да јурцаш наоколо...
- БРАНКА: Не можеш! Није не мораш него не можеш да јурцаш!
- АНА: А и шта ће ми то више, не будимо деца. Осим тога, Марко је савршен за мене. Кад би требало да смислим неког идеалног, ја не бих умела другачије да га замислим. Поред њега мој живот има смисла, сећања су ми лепа, по први пут желим да се сећам. Сећам се чак и када је он поред мене.
- БРАНКА: Па зашто онда мораш да га се сећаш, Боже ме прости?
- АНА: Зато што је лепо, разумеш, све је лепо и једно и друго и...
- БРАНКА: Е никад се не зна, зато ја ништа не препуштам случају.
(Загонејно се осмехне)
- АНА: Шта? Шта? Не знам о чему причаш.
- БРАНКА: Ееее!
(Краћа пауза)
 Ма ништа специјално, видећеш једном кад доћеш код мене. А осим тога, не бих ти ја још могла да се скрасим, нема шансе! Ја се теби дивим! То је баш храброст!
(Док она прича Ана се мало повуче у своју сиволицу и замисли се)
 Али за децу се нећеш извући. Марко ће одмах хтети децу, па

- није ово све до сад било за цабе. Или деца или ништа нећеш да добијеш.
(Прекине саму себе видевиши да је Ана не режисирује)
Шта је сад?
- АНА: (Дохвати мобилни телефон из торбе)
Стигла ми је порука.
- БРАНКА: (Погледа је забринуто)
Није ти стигла порука.
- АНА: (Равно)
Није ми стигла порука.
(Пауза)
Е нећу сад о томе.
(Краћа пауза)
Нећу никад о томе. То је срање. Мислим, то је трип. Само први шок, капираш. Научила сам ја разлике, само... Ништа то није...
(Бранка је погледа са разумевањем. Неко време ћуће. Нагло и најадно жели да се орасјоложи. Гојово викне)
Шта је пицо, шта је било! Шта си обесила њушку! Зезање! Боли? Па мора мало да боли! Само мало... Усталом, то је само тренутна контраиндикација, зар не! То тако увек мора да иде, па знаш и сама.
(Најтежне чашу. На њен узвик Филип се окрене и загледа се у њиховом правцу)
- БРАНКА: (Тихо)
Гледа овамо.
- АНА: О, па значи још имам времена да се предомислим.
(Бранка је забезекнуто погледа. Она почне полу-хистерично да се церека)
Зезам се бре! Ако проговори згадиће ми се и више него...
Помоћ је увек добродошла.
- БРАНКА: Да то увек кажеш, па...
- АНА: (Прекине је)
Па направим срање. Знам. Али...
(Бранка јој погледом сасече реч)
Добро, нећу ништа рећи овог пута. Видећеш и сама.
(Краћа пауза. Помало меланхолично)
Али ипак, сад је друго... Никад није било ово... Раније можда нисам имала довољно чврст разлог да ме спречи, али...
(Као да поврати добро расјоложење. Насмеши се)
Једном у животу се удајеш.

- БРАНКА: Ех да једном.
(Исправи се)
У сваком случају, у најмању руку, једном се први пут удајеш.
- АНА: (Изнервира се)
Јеботе што мораш то стално да радиш!
- БРАНКА: Ти баш желиш да верујеш у тај брак, јел' да?
- АНА: Не желим! Ја верујем у брак!
(Краћа пауза)
- БРАНКА: Е извини, извини стварно. Стварно серем! Некад просто не знам да се зауставим.
- АНА: (Сјусџи лојџу)
Није ваљда?
- БРАНКА: Ма дај! Знаш ти мене. Знаш да ти желим све најлепше.
(Краћа пауза)
Шта год то било.
(У њом тренујку изнад сџола се нађе Филип коџа нису приметиле док је прилазио)
- ФИЛИП: Ђао девојке!
- Бранка ѓа одмери од ѓлаве до џеџе, Ана се збунџ, изџуби.*
- АНА и
БРАНКА: (Уџлас)
Ђао!
- БРАНКА: (Дода)
Филипе.
- ФИЛИП: Па добро мајку му стару, нећете ни да се јавите.
- АНА: (Нервозно)
Нисмо те видеде.
- ФИЛИП: А, то је значи.
- БРАНКА: Ја сам те додуше видеде, али напросто нисам хтела да ти се јавим.
- ФИЛИП: (Најрави се да није чуо ову ојаску. Ани)
Па што се не јављаш мала?
- АНА: (Заусџи, заџрџне се. Краћа пауза)
Изгубила сам твој телефон.
(Бранка је џоџледа џојреко)

- ФИЛИП: Знао сам да је тако нешто по среди.
(Извлачи сџолицу и седа са њима за сџо. Тек да нешџо каже за џочџајак, без џреџеране заџџересованосџи)
Па како бре то да ти се деси? Где баш мој број?
(Насмеши се заводнички)
- БРАНКА: Ето шта ћеш! Дешава се свашта на овом свету! Јеси чуо ти, молим те, да долази до отопљавања климата? Сад ће лега бити све топлија и топлија.
- ФИЛИП: Ма шта кажеш? Причајмо мало о томе. Ја сам додуше нешто начуо, али нисам био сигуран да је проверена информација, али сада када си ми ти потврдила... Нема сумње. Сигуран сам да су те пингвини лично обавестили о томе.
(Ани)
А шта кажеш ти душо на све то?
- БРАНКА: Ал' ајд што је изгубила телефон на који си ионако био стално недоступан него на чесму није могла никако да те добије.
- ФИЛИП: *(Пољледа Бранку са висине)*
Недоступан? А ти си звала, па знаш да сам био недоступан?
- БРАНКА: *(Блаџо се збуни, али се не да)*
Сваки дан по три пута.
- ФИЛИП: А да, знам. Једном си ме добила. Чујем дахће ми неко на телефон, а дахтање ми није познато. Извини, никад те нисам чуо, како да те препознам.
(Накези се)
- АНА: *(Гоџово викне и џрекине расџраву)*
Вас двоје се баш не мењате!
- ФИЛИП: Зашто би се људи мењали кад су добри. То никоме не би користило.
- БРАНКА: Скромно, нема шта.
- ФИЛИП: Реченица је била у множини, али ако ти кажеш да није тако...
(Слегне раменима)
Народу се не може угодити.
(Ани)
И шта има ново?
- БРАНКА: *(Победоносно)*
Има врло великих новости!
- АНА: Добро је Бранка.

- ФИЛИП: О, па шта је то тако ново мацо? Седмица на лотоу? Пут око света за 80 дана?
(Краћа пауза)
- АНА: (Тихо)
Па ето, једино што је ново је... Удајем се.
- ФИЛИП: (Не мењајући израз лица)
Озбиљно? Зезнула си ме, видиш да нисам успео да погодим. Па добро, зар ја последњи да сазнам?
(Ана не одреагује на ове речи, не згледа ња у очи већ у руке. Бранка изненада одустане од дискусије, повуче се и почне нервозно да куцка по мобилном телефону)
И баш си одлучила оно одистински?
- АНА: (Гошово нечујно)
Баш.
- ФИЛИП: Па у том случају... Честитам ти. Јел' се на томе честита? Не знам ти ја те обичаје.
- АНА: Као честита се...
- ФИЛИП: Е па са срећом онда, мајка му стара!
(Он подигне руку као да ће се руковаћи са њом, она јружи шаку ка њему, али је он зграби за рамена и пољуби је у усна.
Пољубац попраје ипак мало дуже од тренушка њеног шока.
Она заустави да нешто каже, а он се пргне на звук свог мобилног телефона. Јави се на телефон)
Хало! Хало!
(Погледа у екран. За себе)
Ко ли је ово сад?
- БРАНКА: Е извини Филипе, то сам те ја случајно, грешком цимнула.
(Ана је погледа испод ока)
- ФИЛИП: Ахааа. Ааа... Шта ће теби мој број телефона?
(Подигне једну обрву)
Знаш, не волим кад ме цимају без разлога.
- БРАНКА: (Мало се збуни, али се пруди да остане хладнокрвна. Краћа пауза)
Па добро, можда и имам неки разлог...
- ФИЛИП: (Са досадом)
Јел'? А то је...
- БРАНКА: Еее, никада нећеш сазнати.

- ФИЛИП: *(Хладно)*
Умрећу у блаженом незнању. Ута-та.
- БРАНКА: *(Најрави се да ља није чула. Погледа на сај)*
Е, Анчи ја бих морала да кренем, тотално сам заборавила на...
Нешто. Идеш?
- ФИЛИП: А, не иде она још! Па како, сад се удаје, неће имати времена
за... Старе пријатеље. Па још ако јој муж буде љубоморан...
Кад ћемо да се испричамо ако не сад.
- АНА: Не, стварно... Морам...
*(Крене да усјане, али је он љовуче за руку и враћи је на
сјолицу)*
- ФИЛИП: Ма не долази у обзир! Наљутићу се!
- БРАНКА: *(За себе)*
Можеш мислити!
- ФИЛИП: Остани још пола сата.
(Ана се ломе)
- БРАНКА: *(За себе још љише)*
Таман толико ти треба.
- ФИЛИП: Молим? Шта си рекла?
- БРАНКА: Ништа, ништа.
(Ани)
Онда... Идеш или...
- АНА: Па...
- ФИЛИП: *(Окрене се ка њој и унесе јој се у лице)*
Молим те. Пази кад те молим.
- АНА: *(Бранки са осећајем љриже савесји и љораз)*
Остаћу још само мало.
- БРАНКА: *(Сјрого, али као да јој је свеједно)*
Ок, како хоћеш.
- АНА: *(Правдајући се)*
Сад ћу ја одмах, таман ћу успут да купим нешто за клопу и
долазим до тебе.
- БРАНКА: Важи се. Ја сам ту, па теби како буде одговарало. Ђао!
- АНА: Видимо се, долазим... Брзо ћу ја...
(Подигне гојово љразну чашу)
Ево само да завршим пиће...

- БРАНКА: У реду је. Ђао!
- ФИЛИП: *(Обрадује се кад јој види леђа. Дигне руку)*
Ђао, ђао!
(Неко време тишина. Он је гледа у очи, она у сјоо исјред себе)
- АНА: И, шта има ново код тебе?
- ФИЛИП: Па ништа специјално, ти знаш да ја не волим велике промене.
- АНА: *(Са дозом ироније)*
Да, знам. Ти волиш само мале промене.
- ФИЛИП: Мале, па да. Е да, престао сам да радим као DJ, сад ћу мало да се бавим неким другим стварима.
- АНА: Којим стварима?
- ФИЛИП: Па шта знам. На пример... Кувањем.
- АНА: *(Прсне у смех)*
Молим?
- ФИЛИП: Па да, ето открио сам један свој нови таленат.
(Насмеши се благо, али убијачно)
- АНА: Зезаш ме, јел'да?
- ФИЛИП: Мртав сам озбиљан. Што ми не верујеш? Пази, фрајер који кува, није ли то сан снова?
- АНА: Да, али није то у твом стилу. Некако није...
(Тражи реч)
- ФИЛИП: Није шта?
- АНА: Није то... Онако мачо...
- ФИЛИП: То није мачо? Па ти си луда! Замисли ме само са кецељицом и одустаћеш од удаје.
(Насмеје се. Пауза)
- АНА: Зашто си оно урадио?
- ФИЛИП: Шта?
- АНА: Зашто си ме пољубио?
- ФИЛИП: *(Слегне раменима)*
Па због честитања.
- АНА: Никад више.
- ФИЛИП: Е слушај, имам једну идеју! Ја морам нешто да кувам за тебе.
- АНА: Дај, Филипе, не глупирај се.

- ФИЛИП: Зашто се глумирам. Само хоћу нешто лепо да урадим за тебе. Кад куваш за некога ту има нечег личног. Имам и неке маслине, па вино... Знаш оно, јефтина романтика... Мада и није тако јефтина да ти кажем, то вино сам богами платио...
- АНА: Почињеш да се губиш.
- ФИЛИП: Што се губим?
- АНА: Јефтина романтика? Шта, сад ћемо да правимо пародију? Пародију свега, пародију живота?
- ФИЛИП: *(Сиремно)*
Зашто да не? Играмо се мало.
- АНА: Играмо се?
(Горко се осмехне)
Нисам ја за то.
- ФИЛИП: Ти ниси за то? Па ти си увек волела да се играш.
- АНА: То се теби само тако чинило. Хтела сам да ти се тако учини. У најмању руку, ако хоћеш, променила сам се. Нисам ја више она која теби треба. Нисам више било која.
- ФИЛИП: Ма дај шта сад ти ту... Шта компликујеш ствари. Кад ти почнеш да причаш живот изгледа увек тежи него што јесте. Чему прича.
(Нагње се заводнички ка њој)
А умеш ти лепо да ћутиш и дишеш.
(Размахне руком)
Само дах...
- АНА: *(Прекине га)*
И да гутам!
- ФИЛИП: Ма дај, чиме се радиш одједном?
- АНА: Не знам, азот-моноксидом можда. У последње време се много смејем, али иако се смејем видим ствари онакве какве јесу.
- ФИЛИП: Аууу! Глуп сам ја за тебе, пусти то! Него... Чиме се бави тај твој... Назовимо га муж?
- АНА: Батали њега.
- ФИЛИП: Па што? Питам онако, чисто ме интересује чиме се то баве мужеви.
- АНА: Ради у фотокопирници.
- ФИЛИП: *(Иронично)*
Ааа. Занимљиво. Јако занимљиво!
(Краћа пауза. Она га погледа испод ока)

- АНА: *(Са дозом цинизма)*
Шта год да си тиме хтео да кажеш.
- ФИЛИП: Ајде пакуј се. Идемо, па ћеш ми за столом испричати све о тој фотокопији и тако томе.
- АНА: *(Погледа на саџи)*
Морам да идем.
- ФИЛИП: *(Усџаје са сџолице)*
Па то ти и причам. Ајде палимо.
- АНА: Али не са тобом.
- ФИЛИП: Ма да.
- АНА: Озбиљно ти кажем.
(Усџане)
- ФИЛИП: *(Наслони јој руку на раме и њровуче јој њрсџе кроз косу)*
Расипаш речи љубави. За тебе је већ неко одлучио. Јел' знаш ти шта је лабудова песма? Показаћу ти ја.
- АНА: Не идем.
- ФИЛИП: Што? Зар не смеш? Па ти знаш да ти нећу урадити ништа што ти не желиш.
(Краћа џауза)
Или се баш тога и плашиш?

СЦЕНА III

Ноћ. Дневна соба Бранкиног сѝана. Тросед, фошѝеље, тѝелевизор, у уѝлу сѝо са комѝјуѝером. Бранка седи за комѝјуѝером ѝомно заљедана у екран и с'времена на време нешѝо куѝка ѝо тѝасѝаѝури. Звоно на враѝима. Она брзо скине наочаре, уради нешѝо на комѝјуѝеру и оде да отворѝ враѝа. У собу уђе Ана и без речи се сручи на ѝросед.

БРАНКА: Откуд ти овако касно? Мислила сам да нећеш ни доћи.

АНА: *(Туѝо)*
Није ми се ишло кући.

БРАНКА: *(Подбочи се, ѝољеда је, ѝа ѝриђе и седне у фошѝељу)*
Да чујем...

АНА: *(Одсуѝно)*
Шта?

БРАНКА: Да чујем шта је било. Шта сте радили?

АНА: *(Изѝубљено)*
Ма ништа... Ништа...

БРАНКА: Е, девојчице 'ајде да прескочимо овај део. Виђала сам ту фаѝу много пута до сада. Дакле...

АНА: *(Нервозно)*
Е, немој само да ми попујеш и...

БРАНКА: Нећу да ти попујем, довољан ти је већ један поп само...
(Прекине сама себе у наѝаду лољореје)
Ти си мало попила?

АНА: Мало...
(Неко време ћуѝе)
Е, тако мрзим што ми некад изиграваш маму!

БРАНКА: *(Мало се увреди)*
Добро.

АНА: *(Под уѝиѝајем алкохола и узбуђења ѝрича конфузно и исѝрекидано ѝледајући у једну ѝачку)*
Ради ово, немој да радиш оно! Ово је добро, ово је исправно, оно... Као да ти све радиш баш како треба! Као да неко све ради како треба! Ово мора да престане!
(Засѝане и ѝољеда је)
Извини, извини. Није проблем у теби, није... Мрзим... Друго нешто мрзим!

БРАНКА: Ок, ајде се сад мало среди, па да причамо. Кажи кад почињемо.

- АНА: 'Ајде.
(Прибира се. То траје неко време)
Три, четири, позор...
- БРАНКА: (Као из шоџа)
Дакле, седели сте, причали, он је почео да просипа и просипа причу, онда ти је крнуо жваку и ти сад...
- АНА: (Неспрљиво је прекине, дошаво викне)
Карали смо се!
- БРАНКА: Знала сам! Тачно сам знала!
- АНА: 'Ајде реци одмах све што имаш. Осуди ме, напљуј ме, па да завршимо са тим.
- БРАНКА: (Смирено)
Али то је и логично, то се и могло очекивати.
- АНА: Шта је ту логично! За јебених месец дана се удајем. Удајем се у цркви, капираш и све то и сад... И сад шта...
- БРАНКА: У томе и јесте проблем. Удајеш се за типа са којим ниси ни спавала. Од старта ти говорим да је то болесно.
- АНА: Није то болесно, то је једино нормално, само што су људи ненормални...
- БРАНКА: Ма дај човече, колико си већ са Марком и он те суши и 'лади зато што он има неке своје трипер идеје, па како ниси капирала да ће до овога доћи пре или касније! Ти човече волиш секс!
- АНА: Секс зајебе сваку ствар. Нису то уопште трипер идеје, не знаш ти Марка. То је њему све у животу. Он у то верује, у ту чистоту, ја сам то у потпуности прихватила, није мени то тешко падало. Ја живит ту причу, то сам ја, капираш. Али данас, неки је ђаво ушао у мене...
- БРАНКА: Ђаво је ушао у тебе! Јел' чујеш ти себе шта причаш? Ја слушам тебе, а чујем Марка, али то ниси ти, схвати! Схвати то! Још није касно. Ти си прихватила? Тачно, ти си прихватила, али ниси поверовала. То је теби само добра фора, зато си га и приметила, увек си се ложила на фрикове различитих врста. Први који не тражи пицу него главицу! Како је то златно!
- АНА: Бранка, није то само тако. Човече, мене је Марко упознао у најгорем могућем издању. Држао ми је главу док сам мртва пијана покушавала да нађем wc-шољу у клубу чекајући јебеног DJ-Филипа да ме опали у неком хаустору, како недостојанствено. А он се не појављује И не појављује. И знаш, сад ми каже: "Знаш, престао сам да радим као DJ." Не И не знам. Еј, кад би ти држала главу неком непознатом, мртвом лудаку? А кад сам мало дошла себи...

- БРАНКА: Ниси ти дошла себи ни до сада. Па шта ако ти је држао главу?
Био је ту, што и да није. Зар због тога треба да се удаш за њега?
Па ниси ти црвени крст!
- АНА: Није то само то! То је само једна мала ствар међу многима.
Просто си такав или ниси, он...
- БРАНКА: Ако мене питаш... Разјеби све, отерај и једног и другог у три
лепе, још ти није касно!
- АНА: Не могу.
- БРАНКА: Шта не можеш? Можеш итекако, само да хоћеш.
- АНА: Не могу, нисам ја ти. Ја не могу себи да терам инат, ја морам да
се препустим.
(Краћа пауза)
Ја волим Марка.
- БРАНКА: Волиш га? Па супер, воли га и даље. Тако како си га досад
волела можеш да га волиш целог живота, па све и да се пресели
на Атлантиду.
- АНА: Дај јеботе, секс ту ништа не мења, нема то везе са тим!
- БРАНКА: Па зашто онда не можеш без секса, који ти је тако небитан?
- АНА: Зато што је он ђаво! Филип је ђаво сам! Ја не знам шта он мени
уради, али ја њега...
- БРАНКА: Сад ћеш да кажеш да волиш и њега. Немој...
- АНА: Не, слушај, ја морам да смислим начин... Морам да смислим
начин да никада више не дођем у искушење. Када га више
никада не бих срела...
- БРАНКА: Шта би било кад би било...
(Краћа пауза)
Па шта ћемо онда? Ето ако бисмо га убиле на пример, никада
га не би више срела.
- АНА: Само ти зајебавај!
- БРАНКА: Па шта зајебавам, то је једна од опција. Лакша варијанта.
- АНА: (Помало њовређено)
Добро, јасно ми је шта хоћеш да кажеш.
(Краћа пауза)
Али ипак, мора да постоји и неки други начин.
(Нагло)
Јао, шта ја радим! Морам да идем да се исповедим.
- БРАНКА: (Иронично)
И тако ће проблем да нестане? Ништа лакше!

- АНА: *(Дузо, аналићички ћосмаћира Бранку. Смирено)*
 Јеботе, шта је са тобом? Што се издркаваш на сваку моју реч?
 Мрзиш Филипа, мрзиш Марка. Јеботе, шта се дешава?
- БРАНКА: *(Мало се збуни, забрза)*
 Дај не лупетај, никога ја не мрзим. Само те гледам и криво ми је
 да тако упропашћаваш себе. Знаш ли какав би ти живот могла
 да имаш, а погледај шта радиш.
- АНА: *(Већ лећарћично и ћосћано)*
 Какав живот? Какав јебени живот? Кад погрешно почнеш
 онда... Шта онда? Ти мислиш да имаш одговор на свако питање,
 ти си тако практична... Практична жена!
(Жмиркајући)
 Јел' ти лепо?
- БРАНКА: О чему ти причаш?
- АНА: *(Гоћово да ћада у сан)*
 Јел' ти лепо? Јел' се добро осећаш? Јел' живиш онако, ква-
 литетан живот? Одговоори миии...
- БРАНКА: *(Усћане)*
 У јебем ти сунце, ал' си ти пијана!
(Приће јој и ћодићне јој ноће на креветћ)
 'Ајде спавај ту и не сери!
(Изнервирана седне за комћјућер и заћали цићарейћу)
- АНА: *(Довикне иза Бранкиних лећа)*
 Свако целог живота мора да носи у себи неки свој бол, ја сам то
 схватила. То тако мора. Страдање, патња... А ти мени никад
 ниси хтела да кажеш који је твој бол.
- БРАНКА: Бунцаш! Спавај!
*(Сћави наочаре, заћледа се у екран комћјућера и ћочне да куца
 ћо ћасћайћури)*
- АНА: *(Оћећнућо и изнемоћло)*
 Који је твој бол Бранка?
(Глас јој замре)

СЦЕНА IV

Јуџро. Бранкин сџан. Бранка седи за компјутером и куца, Ана сџава. Ана се мешкољи, буди се са џримасом на лицу. Хваџа се за џлаву. Чкиљи, заџвара очи, џа их џоново лаџано оџвара, џреџознаје месџо. Поџледа Бранку.

АНА: *(Мало се џридиџне)*

Шта јеботе...

(Сручи се назад у креветџ)

Овде сам спавала... Јао...

БРАНКА: *(Окрене се, џоџледа је, џа настџави да куца)*

Спавај још, ниси се још наспавала.

АНА: *(Мамурно)*

Зар није данас... Недеља?

БРАНКА: Јесте, спавај.

АНА: Па што си онда ти ког џавола... Устала тако рано.

БРАНКА: Ја нисам још легла.

АНА: Уопште ниси легла? Па ти ниси нормална! Па шта радиш то?

БРАНКА: *(Поџледа је)*

Ма... Проверавам да л' ми ради неки програм, треба сутра да га носим у фирму.

АНА: *(Изненада се сеџи)*

Недеља! Јао јеботе недеља, морам да идем са Марком у цркву!

(Скочи из креветџа, али јој се заврџи у џлави и враџи се назад)

Јаааао... Што ми је мууука...

БРАНКА: *(Окрене са на сџолици са џочкиџима)*

Море каква црква! Лези ту, видиш да ниси ни за шта! Сад џу да ти скувам чај.

АНА: Скувај ми кафу. Сад џу ја да се...

(Почне да се шамара)

Сад ће мени да буде добро, само кафу да попијем на брзину и морам да идем.

БРАНКА: Само ти још кафа фали, па да бациш пеглу. Можеш да добијеш само чај.

(Усџане)

АНА: *(Ана се мало исџрави у креветџу и наслони се. Гледа у џразно и*

као да се џшек сад џрисеџа џроџекле вечери)

Јао... Јао не... Боље би ми било да бацим пеглу...

(Почиње да се нервира)

Хоћу да бацам пеглу! Хоћу да бацам пеглу, да исповраћам све!
Све! Разумеш све!

(Увуче главу у рамена и покрије се до носа)

Како мрзим кад се не будим у свом кревету. Тако сам навикла,
док је бака била жива, она се секирала кад се не вратим кући, а
мене је гризла савест. И сад ме гризе савест...

(Погледа у Бранку)

Зашто бре ћутиш? Кажу нешто...

БРАНКА: Зато што ћеш ти сад да клапиш дуго, дуго... Осећам...

(Оде до бара и припрема чај)

АНА: Видиш... Чини се као да си у праву.

БРАНКА: Наравно да сам у праву. Ја сам увек у праву.

АНА: Воде, дај ми воде!

*(Бранка без речи најочичијеласичну флашу од два литра воде
и донесе Ани)*

Добро јеботе не појиш стоку!

(Жудно испије из флаше)

БРАНКА: Да не устајем сваки час. Вино је то, можда ће ти и то бити мало.

АНА: Добро, добро, капирам. Хипербола, парабола, алегорија, или
шта је то већ, је више него јасна. У ствари ти хоћеш да кажеш
да му ти сад доћеш као онај милостиви Самарићанин који је...

БРАНКА: *(Прекине је)*

Е мани ме молим те са тим поучним причицама!

*(Она заврши са чајем, принесе ђа и спустити на столицу испред
Ане, а онда се завали у фошељу)*

АНА: Ја знам да ти презиреш религију, али...

БРАНКА: Није то уопште питање религије...

*(Уморно одустане од даље приче и спустити главу на наслон
фошеље)*

АНА: *(Са заносом)*

Наравно да није питање религије. Све је само и једино питање
бола. Бол је терет, али у исто време и благослов. Једино кроз
бол стичеш свој живот, једино тако можеш да заслужиш рај и
једино то ти даје неко обележје и доказ да стварно постојиш. Ја
знам да ти мислиш да си јака, али нико није јак, сви смо слаби
бар у неком тренутку, бар у оном пресудном тренутку и са тим
морамо да се суочимо. Слабост је грешна, али слабост је и

људска и зато морамо да се покајемо. Тешко ономе ко не може да се покаје. И не говорим ти ово да оправдам себе, за мене оправдање у овом тренутку можда и не постоји, говорим ти зато што желим да схватиш да је то тако. Знам, ти мислиш да је ово што ја сад причам страшно патетично, али велике истине личе на патетику само зато што их свако узима у уста и тумачи како му падне на памет. Ти мислиш да слабости не треба ни подлећи, да јој треба одолети, али шта ако ја то не могу... Ја сам таква, таква сам... Али ја се кајем... Јеботе како се кајем, ја се бре стално нешто кајем.

(Пауза. Тишину и време и простиор испуњава њен унутрањи зрч)

Нема страшнијег осећања од кајања. Људи мисле, ОК правићу срања, живећу леп живот и онда ћу се само мало покајати и то је то, ништа лакше. Није то тек само тако. Схваташ ли да је то реална цена, нема страшнијег осећања, толико је безизлазно, толико безнадежно, толико... Вечно. Не можеш од кајања да побегнеш и кад ти се чини да се све завршило и да имаш неки други, нови живот. Немаш га! То је само криви шав наставка твог живота чије репове вучеш за собом. Да ли је могуће да ти никада ниси учинила ништа због чега би се покајала. Немогуће да те ништа не боли.

(Пауза. Зайићаноси на Анином лицу. Као да је нешто схватила)

Једино горе што могу да замислим је... Замисли да уопште не можеш да се покајеш. То не можеш да хоћеш, то се просто деси, а замисли да то не можеш...

(Следи се)

Ја мислим да Филип не може да се покаје.

(Краћа пауза)

Како је то тек страшно! Ја бих волела да могу нешто да учиним за њега, али... Не знам могу ли...

(Хвања је хистерично расположење. Покушава да се испуњава из њебјеа којим је покривена)

Уосталом немам ја више снаге за све то! Не могу о свему да мислим! Не могу ни о чему да мислим! Морам да идем у цркву!

(Погледа Бранку која је у шоку њене приче заспала. Изнервира се)

Е јебига! Зашто ме јеботе никад не саслушаш до краја!

(Бранка чврсто сјава, чак се ни не промешкољи на Анино викање. Ана са муком обува ципеле, сама је са Бојом и баш јој није лако)

СЦЕНА V

Марков сџан, веома једносџавно уређен, без ичега шџо није неопходно. Марко седи на ивици шџроседа и слаже некакве књиђе шџо азбучном реду. Куцање на вратиима, он једва да диђе погледа. Улази Ана скрушено, шокајнички. Он јој се обрадује једним осмехом.

- АНА: Тао!
(Прилази му, шџосмајџра његову реакцију. Реакција изосџане. Седне шџоред њега на кревету)
- МАРКО: Здраво љубави.
(Пољуби је лађано у усџа, шџа у чело)
- АНА: *(Ухваџи се за месџо на челу на којем је шџримила шџољубац, гнуша се сама себе. Посмајџра га, нешџо очекује. Неко време шџишина)*
Па... Зашто ме не питаш?
- МАРКО: Шта сређо да те питам?
- АНА: *(Са неверицом)*
Како шта? Па зашто нисам дошла у цркву...
- МАРКО: *(Мирно)*
Ниси могла, сигурно те је нешто спречило.
(Погледа је блађо, она је у шоку)
Али ако желиш ти ми испричај зашто ниси могла да дођеш.
- АНА: Марко слушај... Знам, стварно сам некад грозна и неодговорна и... Знам да смо се договорили, али...
- МАРКО: *(Не мењајући шџон)*
Ма не, у реду је.
- АНА: Ти си сад љут! Знам да си љут!
- МАРКО: Ма не, у реду је.
- АНА: Потпуно те разумем и ја бих била љута...
- МАРКО: Ма не, у реду је.
- АНА: Знам да ти то нећеш да покажеш и сад је мени још теже због тога.
- МАРКО: Ма не, у реду је.
- АНА: Крива сам, ето крива сам! Шта да кажем, ако можеш опрости ми...
- МАРКО: Ма не, у реду је.

- АНА: *(Као да њек сада приметѝ његово ѝонављање и моноѝони смирени рѝѝам и ѝо је ѝрекине у наѝаду “ѝосѝѝања ѝеѝелом”)*
Ало! Заустави принтање! Промени опцију!
- МАРКО: *(Не ѝреѝнувши насѝави да ѝрича)*
Ма немој да се нервираш због тога него, кажи драгичка!
- АНА: Драгичка! Откад то нисам чула! Драгичка! Кад мало боље размислиш, то је ужасно смешна реч! Драгичка!
- МАРКО: ’Ајде, кажи драгичка!
- АНА: Па рекла сам већ једно четрнаест пута.
- МАРКО: *(Поѝуѝ деѝеѝѝа)*
Али реци сад оно право! Важно је! Дакле, реци драгичка!
- АНА: Драгичка!
(Уѝѝѝно га ѝогледа)
- МАРКО: *(Озарено и свечано)*
Уговорио сам датум!
- АНА: *(Збуњено)*
Какав датум?
- МАРКО: Па за венчање, био сам у цркви.
- АНА: *(Изненадно и неѝриѝаѝно враћена у реалносѝ)*
Аха. Заказао си...
(Седне)
И баш си оно, заказао?
- МАРКО: Јесте, све регуларно, не може нико да нам улети у термин.
- АНА: Аха. А... За кад си заказао?
- МАРКО: 14. јун, то је тај дан. Наш дан.
- АНА: *(Шѝреѝне се)*
14. јун?
(Излеѝѝи јој)
Где баш тад!
- МАРКО: Што?
- АНА: Ма ништа, ништа.
(Привије се уз њега и чврсѝо га загрли)
Тако је, тако је добро. Једва чекам. Биће нама добро. Биће нама много добро.

СЦЕНА VI

Истии кафић. Бранка седи за сѝолом. Насѝрам ње седи мушкарац нама окренуѝ леђима. Она ћуѝи и слуша ѓа, а он ѝрича ѝолико брзо да се речи не разазнају већ се сливају једна у друѓу. Он оде, а на њеѓово месѝо дође друѓи. Ђуѝање. Бранка врѝи чашу, он чини ѝо исѝо. Све шѝо она уради он чини исѝо. Време ѝролази. И овај мушкарац оде, она ѓа не исѝраѝи чак ни ѝоѓледом. Она седи ѝако сама за сѝолом неко време и иѓра се ѝламеном мале свеће која сѝоји на сѝолу. У кафић уђе Филип, немарно, не ѝримеѝивши Бранку, а ни било шѝа друѓо заузме своје сѝандардно месѝо за шанком. Она ѓа неко време ѝосмаѝира, а заѝим лаѓано усѝане и лаѓано му ѝрилази. Приђе му с' леђа и ѝоклоѝи му очи рукама.

ФИЛИП: *(С' досадом без ѝримеѝиноѓ изненађења)*
О јеботе, шта је са вама ѓуди!

БРАНКА: *(Склони му руке са очију и сѝане исѝред њеѓа)*
Ђао, Филипе!

ФИЛИП: *(Мирно)*
Охо. Помоз' Бог, зла жено!

БРАНКА: *(Мирно и ѝомало изазивачки)*
Јел' то од тебе комплимент?

ФИЛИП: Ако сматраш...

БРАНКА: *(Неко време ћуѝи и аналиѝиѝички ѓа ѝосмаѝира)*
Знам ја зашто ти имаш проблем са мном.

ФИЛИП: Јел' знаш? Е добро је.

БРАНКА: Зато што те ја проваљујем.

ФИЛИП: *(Избацујући ѓусѝ дим из усѝа)*
Ти мене проваљујеш...

БРАНКА: Па да, и те мачо форе и то као зао сам, па шта... То је све само поза! Ти у ствари ниси такав.

ФИЛИП: *(Унесе јој се у лице)*
А какав сам то ја онда?
(Повуче се и оѝѝије из чаше)

БРАНКА: *(Са извесним осећајем суѝериорносѝи)*
Ти си у ствари... У ствари си јако несигуран у себе.

ФИЛИП: А реци ми... Ти много читаш?

- БРАНКА: *(Збуни је њишање)*
Да, што питаш?
- ФИЛИП: Е па онда би могла да прочиташ и неку добру књигу, а не само те тоне гистро-психоаналитичке целулозе за којом плачу кишне шуме.
- БРАНКА: Ха! Сигурно си поносан на свој бесмисао за хумор?
- ФИЛИП: *(Мирно)*
Па прилично, могло би се рећи.
(Краћа пауза)
'Ајде ти мени реци већ једном шта ти жено хоћеш од мене, па да завршимо једном са тим.
- БРАНКА: *(Погледа ја одлучно)*
Ок, ајде да се ти и ја нешто договоримо.
(Погледа ја очекујући да ће он нешто рећи, али он не каже ништа, ја она настави)
Ану да оставиш на миру!
- ФИЛИП: *(Погледа је са блажом неверицом, а онда њрсне у смех)*
Шта бре?
- БРАНКА: Немој да се смејеш, озбиљно ти кажем. Слушај, она је добра девојка, мало наивна додуше, али добра. Она заслужује добар живот и ти немаш права да јој стојиш на путу.
- ФИЛИП: О чему ти јеботе причаш?
- БРАНКА: *(Настави, не базирући се на његову ујацицу)*
Није лоше желети секс. Не кажем да је лоше и ту те ја потпуно разумем, али она није таква. Она то не може да разуме. Капираш, она не може да одвоји емоције од секса и зато... Она је од оних... Ма не требају теби такве девојке. Нити ти требаш њој нити она теби. Ти њој не можеш да пружиш ништа, а она теби још мање...
- ФИЛИП: А од кад ти то молим те бринеш за Ану? Увек си се дружила са њом само зато што је она једина која је имала живаца да слуша твоје будалаштине и довољно је нестабилна да ти понекад и одобри то што причаш.
- БРАНКА: Од тебе бољи коментар нисам ни очекивала, али за то ме баш брига. Ја знам да јој желим добро. Она јесте нестабилна И зато сам ја узела на себе неке ствари које она не може да поднесе.

- ФИЛИП: Као на пример?
- БРАНКА: Као на пример тебе.
- ФИЛИП: *(Прекине је)*
Чекај, чекај!
(Насмеје се)
Чекај мало! Ако ја добро капирам целу ову ствар ти у ствари хоћеш...
(Краћа пауза)
Да ја опалим тебе.
(Засмеје се)
Јел' тако?
- БРАНКА: *(Љутишћо)*
Филипе, да ли човек бар једном у животу може са тобом озбиљно да разговара?
- ФИЛИП: Па озбиљно причамо, зар не? Јеси ли рекла да ти мене разумеш? То као ја хоћу само секс и то је ок...
- БРАНКА: Да то сам рекла, али то само значи... Значи да ја имам широка схватања и...
- ФИЛИП: И зато што имаш широка схватања ти хоћеш да те ја опалим?
- БРАНКА: Ја сам мислила да је теби могуће доказати...
- ФИЛИП: Шта? Сад нећеш?
- БРАНКА: *(Збуни се)*
Е ајде остави ме на миру!
- ФИЛИП: *(Смешка се)*
Хоћеш или нећеш? 'Ајде мало брже одлучуј. Можда ти је ово једина прилика. Можда друге неће бити. Знам да си ме звала Бранка, сакривен број, је ли тако?
- БРАНКА: Ти си бре један манијак! Оптерећен си! Оптерећени манијак!
- ФИЛИП: Па шта би сад? Где нестало широка схватања?
(Краћа пауза)
Шта је, кад си већ звала зашто никад ниси имала херца да идеш до краја. Да си ме лепо замолила можда би и било... Али слушај, да ти буде лакше при души, да се не кајеш после... Ја сам већ одлучио за тебе.
(Намигне)
- БРАНКА: Ти си ненормално истриповано створење И можеш да причаш до сутра, ја...

- ФИЛИП: Одлучио сам. Ништа од те јебачине. Знаш, никад ми се нису свиђале девојке које у то не уносе емоције. Разумеш? Просто-народски речено, не диже ми се на њих. Капираш?
- БРАНКА: *(Побесни)*
Ти си... Ма шта ти бре замишљаш! У животу те не бих погледала!
- ФИЛИП: Ђути и буди ми захвална што Ани нисам рекао ништа о томе.
(Краћа пауза. Мирно испијајући пиво)
А сад иди и своје провинцијске комплексе лечи негде другде.
- БРАНКА: *(Побесни до краја)*
Провинцијске комплексе? Ти нешто да ми кажеш, нешколовано ђубре са асфалта!
(Бесно полећти ка излазу)
- ФИЛИП: *(Разгибавајући врати)*
Одговара опису. Да, то сам ја.

СЦЕНА VII

Анин сѝан. Ана седи, на кревету, испробава циѝеле. Обује беле циѝеле, шеѝа се горе-доле ѝо соби, зледа се у огледалу. Седне ѝоново на кревет. Одиже ноѝе од земље, загледа их и сѝушѝа их. На враѝима се чује куцање. У собу уђе Бранка са зомилом кеса у рукама.

БРАНКА: *(Задихано)*

Ђао!

(Сручи се на кревет уморно. Кесе испусти на ѝод ѝоред себе)

АНА: *(Подигне ноѝу)*

Како ти се чине?

БРАНКА: Шта ти је то?

АНА: Како шта ми је то? Па за свадбу!

БРАНКА: *(С' киселим изразом лица)*

Значи, свадбе ће ипак бити...

АНА: Боже Бранка! Какво ти је то питање?

БРАНКА: Откуд знам. Ствари се мењају. Ето видиш, још пре неколико дана ниси могла да живиш са грехом на души, а сад...

АНА: *(Наѝрави се да није чула ово ѝоследње)*

Марко је заказао датум венчања.

БРАНКА: Заказао?

АНА: Да, у цркви.

БРАНКА: И кад му то дође?

АНА: 14. јуна.

БРАНКА: Опа!

АНА: Шта опа?

БРАНКА: Баш на Филипов рођендан.

АНА: Откуд ти знаш да му је тада рођендан?

БРАНКА: Ти знаш да ја све памтим.

АНА: И ништа не опрашташ...

- БРАНКА: И то.
(Краћа пауза)
Јел' долазе твоји на крају?
- АНА: *(Резигнирано)*
Не, не долазе. На листи приоритета се не налазим у врху чак ни по критеријуму азбучног реда. Тако ти је то кад млад, луд и неживљен правиш децу, па онда не знаш шта би са њима.
(Прекине саму себе)
Али добро, нећу сад да причам о томе.
- БРАНКА: Ма шта те боли уво, шаљу лову, а овако за кад ти требају.
- АНА: Јебем ти лову, само причаш о лови.
- БРАНКА: Па баш бих волела да видим од чега би иначе живела, јебем те способну. Мене моји само гњаве, иако су 200 километара и годинама далеко од мене и даље ме гњаве. Мислиш да је олакшавајућа околност имати родитеље у кући који зарађују к'о наизменична струја, никад пуно радно време, никад довољно лове, али они негују локал-патриотизам док се и пацови селе из града. Не знаш ти како је то. Кад сам дошла у Београд свануло ми. Ако већ мораш да се крешеш без перспективе, онда бираш ко ће то да буде.
- АНА: И шта сад имаш од тога?
- БРАНКА: Шта имам од тога? Имам посао какав се пожелети може, могу да плаћам стан, могу...
(Као да изненада схвати сав свој њораз и њразнину, али њо не би њоказала ни за живу љлаву)
- АНА: *(Изљубљено)*
Ма добро, свако ваљда има неки свој програм.
(Пауза)
- БРАНКА: Лепе су ти ципеле. Ја сам нешто била безвезе, изнервирао ме... Изнервирани ме ови у фирми, па сам мало ишла у shopping.
(Покаже руком на кесе)
- АНА: *(Први њуш у њоку овољ разљовора се насмеши)*
Дај да видим шта си купила! Дај 'вамо!
(Бранка узима кесе једну њо једну, вади из њих ѓардеробу и њружа једну њо једну сѡвар Ани, све сѡвари су беле. Ана се насмеје)
Шта је било? Нови стајлинг, а? Гле ти њу, све бело. Као да се ти удајеш, а не ја!

- БРАНКА: *(Мало се смркне. Кисело се насмеје)*
 Ја? Ма дај... Знаш ти мене... Никад пар, увек распар. Док нисам сигурна да му је апсолутно свака аминокиселина на месту ништа од брака. Нећу после да испадне да је неко други био бољи. Док сваког не проверим, ништа...
- АНА: Како то мислиш док сваког не провериш?
- БРАНКА: Па тако, на разне начине. Сви лепо у картотеку, па коме се шта заломе.
- АНА: Зезаш ме. Јел' да?
- БРАНКА: Не зезам те, озбиљна сам. Ево баш данас сам их проверила једно десетак. И могу ти рећи, лош дан данас. Ипак, добро је знати да ништа ниси пропустио, па онда терај даље...
- АНА: Чекај! Хоћеш да ми кажеш да идеш на састанке на слепо, шта?
- БРАНКА: Па да, између осталог. Интернет је чудо. Осим тога ту је и именик, па је све то прилично систематизовано, а и на друге начине се може доћи до многих података само ако умеш. А ти знаш да је компјутер моје друго ја.
- АНА: Ма шта причаш? И сад ћеш да провераваш сваког фрајера у Београду? Ти си тотално пролупала!
- БРАНКА: Нећу сваког, имајмо обзира према деци и старијима, па нисам ја ратни злочинац. Ако буде био неки за мене ја ћу га наћи, ако не, није ми ни било суђено, само нећу да ме сенка неког "Филипа" прати целог живота...
(Ана је погледа из малог мозга, а онда сјуси главу и загледа се у своја колена)
 Извини! Извини, нисам хтела... Мислила сам...
- АНА: *(Угризе се за доњу усну)*
 Ма ок, ок... У праву си... Решићу ја то...
- БРАНКА: Јебем му матер, увек кажем шта не треба!
- АНА: *(Као да јој је нешто синило)*
 Има додуше једна ствар... Знам. Замолићу га да нешто учини за мене.
- БРАНКА: Шта? Да се убије?
- АНА: Бранка!
- БРАНКА: Па то је најбоље што би он могао да учини за тебе.
- АНА: *(Подигне кажијрсџи, али више као да самој себи објашњава)*
 Има нешто друго...

- БРАНКА: Па шта то онда?
- АНА: Ништа. Отом-потом.
(Краћа пауза)
- БРАНКА: (Тек да нешто каже)
И... Где ми је кум?
- АНА: (За тренушиак је погледа бело, али брзо одговори)
А! Ради поподне. На послу је сад.
- БРАНКА: Па таман ћу да свратим после до њега. Треба неке ствари да ископирам.
- АНА: Ако, сврати. Обрадоваће се. Он тебе баш воли.
- БРАНКА: (Са досадом у гласу)
Он сваког воли. Људе треба волети и те форе.
(Пауза)
- АНА: И... Јеси ли на путу да нађеш неког? Мислим неког онако правог.
- БРАНКА: Ех, правог... Сви имају или полицијски или медицински досије.
- АНА: Ма дај, ја мислим да ти претерујеш.
- БРАНКА: Хоћеш да кажеш да прецењујем себе.
- АНА: Не то, него просто... Сви људи су створени са неком грешком. Мораш то да прихватиш.
- БРАНКА: А која је моја грешка?
- АНА: Па сад...
- БРАНКА: Не, реци ми слободно. Онако искрено, оно што мислиш.
- АНА: Не знам. Можда... Превише си строга. Превише... Перфекциониста, не знам... Некад немаш разумевања... Кад сам те први пут видела на факсу, помислила сам, Боже како је ова девојка сигурна у себе. Толико си била различита од мене да нисам могла ни да помислим да ћемо се и упознати, а камоли дружити. За мене се јебига одмах видело да нећу завршити што сам започела као и много пута до тада.
- БРАНКА: (Насмеје се)
Добро је, добро! Како ти волиш да се у свакој прилици самокритикујеш, ко те не зна мислио би да си комуниста.
(Засмеју се обе)
Знаш, мислим да тебе и мене везује то што ти много волиш да причаш о себи, а ја о себи немам шта да додам. Поклапа нам се тајминг.

- АНА: Ма дај, није баш тако.
(Гађа је јаснуком)
- БРАНКА: *(Кроз смех)*
Ана, смири се.
- АНА: *(Блесавећи се)*
Нећу мама да се смирим.
*(Гађа је другим јаснуком, а онда скочи на њу и почне да је
голица, шипића, удара. Чује се само Бранкино вришићање.
Изненада Ана усћане најнормалније као да се нишића није
десило)*
- БРАНКА: Па добро, да ли си ти нормална! Шта те је спопало!
- АНА: Не знам, дошло ми. Сад ми је баш супер.
- БРАНКА: *(Поћрављајући раичућану косу)*
Е баш ми је драго да се добро осећаш.
(Краћа ћауза)
А још драже ми је да се тако зрело понашаш напокон.
- АНА: Ето! Кажем ја!

СЦЕНА VIII

Фојокојирница. У њој Марко обавља свој једноличан посао, али веома усредсређено, рекло би се свим срцем. То траје дуго, дуго, дуго. Бар ипак изгледа. У којирницу уђе Бранка.

БРАНКА: Помаже Бог.

МАРКО: *(Окрене се)*
О! Бог ти помогао! Откуд ти?

БРАНКА: Послом.
(Марко је уијино погледа. На по она подигне на пули по-велики шпос пайира и дода)
Али није само то.

МАРКО: *(Механички и рујински дохвати пайире и почне да их распо-ређује и слаже поред којир-машине припремајући их за ко-ирање. Као да је сам, као да Бранка и није присутна)*
Сад ћу ја то одмах.

БРАНКА: *(Нервозно и несигурно)*
Ма добро је, није толико хитно. Хтела сам... Хтела сам да разговарам са тобом.

МАРКО: *(Мало се изненади)*
О! Са мном?

БРАНКА: *(Као мало премишљајући се, али ипак одлучно)*
Да, баш са тобом.

МАРКО: Па изволи... Мислим реци, о чему је реч?

БРАНКА: Рачунам наравно да ће то остати међу нама јер ја заиста имам најбоље намере.

МАРКО: Ако тако желиш, наравно. Ако икако могу да ти помогнем, ту сам.

БРАНКА: Заправо не треба мени да помогнеш, али има коме можеш.

МАРКО: Ако је то у мојим скромним моћима, волео бих сваком да помогнем.

БРАНКА: *(Са прикривеном иронијом)*
Наравно, на то сам и рачунала.
(Краћа пауза)

МАРКО: *(Пријатно)*
Па? Кажи слободно.

- БРАНКА: *(Гледа негде изнад његове главе не би ли нашла најпогодније речи)*
Види овако... Слушај... О Ани се ради...
- МАРКО: Шта је са Аном?
- БРАНКА: Њој заправо треба да помогнеш.
- МАРКО: Откуд сад то, није ми рекла да има икакав проблем.
- БРАНКА: Проблем и јесте у томе што она не зна да има проблем. Никако не схвата...
- МАРКО: Извини, али сад те стварно ништа не разумем.
- БРАНКА: *(Почне да говори веома брзо)*
Ти знаш Ану... Добро, не знаш је толико добро колико је ја знам, али знаш је прилично. Она је детињаста, незрела је и не зна шта хоће у животу. Она не може да оцени шта је за њу добро, а шта није.
- МАРКО: Нико од нас то не зна. Зато Бог зна најбоље шта је добро за свакога, Бог ће то уредити.
- БРАНКА: *(Покушава да буде тактична)*
Слушај Марко, не може ни Бог на све да мисли, има посла преко главе, треба му мало помоћи.
(Он је њосмајра смирено)
Зар није тако? Оно што заправо хоћу да ти кажем је то да Ана још увек није спремна за брак, не смете то да радите.
- МАРКО: Шта ти то причаш?
- БРАНКА: Знам да ти то сад звучи чудно и нагло, али... Боље је да све крене како треба, зар не? Сад не може да крене како треба, она тога није свесна. Рано је још за њу. Ја не кажем ништа, једнога дана када дође до тога и ако ти још увек будеш био у фазону...
- МАРКО: Ако будем био у фазону?
- БРАНКА: Хоћу да кажем, ако вам се путеви поново укрсте... То ће онда значити да је Бог тако хтео и...
- МАРКО: Не разумем шта ти хоћеш да ја учиним.
- БРАНКА: *(Као из њоја)*
Да откажеш венчање.
- МАРКО: Како? Ако она... Онда треба сама да ми каже... Али то је немогуће.
- БРАНКА: Не! Она не зна ништа о томе, немој јој никако о овоме говорити!

МАРКО: Али зашто онда...

БРАНКА: Она то не може сама да уради. Она је неосвешћена. Зато ти мораш да јој помогнеш, ти да пресечеш. Ти си мушко уосталом.

МАРКО: Не разумем зашто ми говориш такве ствари?

БРАНКА: *(Дужа, драматична пауза. Она најокоп реши своју дилему)*
Она... Она те је преварила.
(Погледа га са кривицом као да је она што урадила)

МАРКО: *(Појидно мирно, ни једног тренутика не прекидајући свој посао)*
Знам.

БРАНКА: *(Пренеражено)*
Знаш? Рекла ти је?

МАРКО: Није ми рекла.

БРАНКА: Па како онда знаш?

МАРКО: Видео сам. Осећала се кривом. Предамном се покајала.

БРАНКА: *(И даље у чуду)*
И шта сад?

МАРКО: Ништа.

БРАНКА: *(Сад се већ изнервира)*
Како бре ништа! Преварила те је, 'ало човече! Није те преварила оно као ружно је помислила, него оно као кресала се са типом!

МАРКО: И покајала се.

БРАНКА: *(Иронично се насмеје)*
Покајала се! И то је тек тако, покајала се!

МАРКО: Могла је да се покаје, то је оно што је важно. Уосталом... Ако је Исус опростио Марији Магдалени, ко сам ја да не опростим Ани.

(Бранка је у шоку. Кошар-апарат почне да шлајфује. Марко се благо осмехне)
Гле, нестало папира.

СЦЕНА IX

Филипова гарсоњера. На шпорети се крчка нешто у две шерпе, он гледа у кувар наслонен на шезлу и мушка нешто у чашама, покушава да направи неки коктел у стилу правих бармена, жонглирајући лед и изводећи сличне трикове, али није баш највештији у томе. Неко њихо куца на вратима што он испрва не приметити јер у тој тренутку истим ритмом и са истим размацама транжира нешто на дасци за сечење сајарицом, али куцање њихове јаче и одлучније, па га Филип приметити. Ошвори врати, на вратима је Ана.

ФИЛИП: Еј, откуда ти мала? Уђи.

АНА: *(Нервозно)*
Нећу да уђем, добро је и овако.

ФИЛИП: Шта је добро тако? 'Ајде немој да ме зезаш него улази.
(Док он прича она тровири кроз врати и погледа лево и десно да види има ли кога)
Нема бре никога.

АНА: Баш чудно, зар ти да губиш време.

ФИЛИП: Што си блесава, дрмнуће те промаја!

АНА: *(Одсујно. Усредсређена на неку далеку идеју)*
Ево само секунд и биће готово.
(Он се ујино намишати са неразумеванем)
Хтела сам само нешто да те замолим.

ФИЛИП: Кажи, шта је фрка? Где гори?

АНА: *(Још нервозније, али се труди да делује неутрално)*
Ништа специјално само... А и по обичају то се не одбија. Зато не треба пуно времена да одговориш...

ФИЛИП: Не разумем. О чему се ради? Дај бре уђи унутра немој да ме нервираш!

АНА: Хоћу да те замолим да... Да ми будеш кум на венчању.

ФИЛИП: *(Гледа је неколико тренутака, онда се почеше иза врата)*
Чекај. Ти хоћеш да те ја венчам и онда смо ти и ја оно као кум и кума?

АНА: *(Смирено озбиљна)*
Да.

ФИЛИП: *(Краћа пауза, па се насмеје. Кроз смех)*
Оно као, кум куму, па у шуму.

- АНА: *(Изнервира се)*
Дај Филипе, јел' можеш бар једном у животу да будеш озбиљан! Стварно те питам, одговори да или не и то је то.
- ФИЛИП: *(Краћа пауза)*
Па не знам шта сад треба да кажем. Зашто хоћеш да ти ја будем кум?
- АНА: Није битно зашто хоћу... Дакле... Да или не?
- ФИЛИП: Па добро, добро, кад си толико навалила, то је најмањи проблем. Ок, хоћу, што да не.
- АНА: *(Ужурбано, гошњово пословно)*
Е добро, онда буди у цркви...
- ФИЛИП: *(Прекине је)*
Чекај бре мало. Сад кад смо се све договорили треба ваљда то да прославимо. 'Ајде направио сам сад неке коктелчиће, 'ајде улази да запечатимо кумство.
- АНА: *(С' муком)*
Не, не могу.
- ФИЛИП: Ма 'ајде жено, шта ти је!
(Ухвати је за руку)
Мораш сад да ме слушаш. Моја баба је говорила, Бог на небу, кум на земљи.
- АНА: *(Шири ноздрве, набира чело и гледа око себе)*
Шта то смрди на паљевину?
(Он је погледа испод ока кривећи уста)
Не, озбиљно ти кажем.
- ФИЛИП: *(Окрене се и угледа шерије које кије све до пода и полууљенисан садржај свуда по шпорију)*
У јеботе!
(Он скочи ка шпорију. Враћа која је он до малочас држао руком се од промаје зајворе са шреском)

СЦЕНА X

Вече је. Ана сређује свој сѝан, делује сѝокојно и смирено, чак јако весело. Куцање на вратиима и Бранка улази у собу. Ана је и не ѝримети док не ѝроговори.

БРАНКА: Гле ти што је она вредна! Као да те то не чека сад сваког дана и то пута два.

АНА: *(Окрене се)*
Еј! Нисам ни чула да си ушла.

БРАНКА: Кажем, није сад време за рад, сад је време за лабудову песму, па довиђења.
(Ана одложи ѝајалицу, ѝа обе седну)

АНА: Ма мало само да средим, оно доћиће сутра пар девојака, па...

БРАНКА: Па да призивамо духове и играмо игру истине, је ли... Ма батали то! Него, знаш шта сам ја мислила...

АНА: *(Весело)*
Шта си ти мислила?

БРАНКА: *(Одушевљено)*
Мислила сам да направимо велику журку и да позовемо све твоје бивше фрајере. Е то ти је право девојачко вече!
(Ана ѝрсне у смех)
Па да су сви рачуни лепо чисти у старту! Да не испадне после да си нешто заборавила. А кад то лепо утврдиш, закључамо их овде да се покољу. Ујутру само дођемо да уклонимо тела.

АНА: *(И даље смејући се)*
Е па ти стварно ниси нормална! Шта теби све неће да падне на памет!

БРАНКА: Ти мислиш да се ја зајебавам? Ја сам мртва озбиљна. И ја сам луда што ти ишта причам, требало је само да организујем. Ваљда се и кума ту нешто пита.

АНА: *(Засѝане са смехом сеѝивши се нечеѝа са нелаѝодом. Узбиљи се)*
Е, Бранка, морам нешто да ти кажем.
(Пауза. Бранка је уѝијно гледа)

БРАНКА: Па кажи шта је већ једном!

АНА: Молим те само... Молим те немој да се наљутиш на мене и немој погрешно да схватиш...

- БРАНКА: (*Нестирљиво*)
Шта се десило, аман жено?
- АНА: Па знаш што се тиче тог кумства... Нећеш моћи ти да ми будеш кума...
- БРАНКА: (*Пренеражено*)
Молим?
- АНА: Знам, требало је раније да ти кажем и све то, али... Схватићеш да сам овако морала да урадим.
(*Гојово викне*)
Замолила сам Филипа да ми буде кум!
- БРАНКА: (*У још већем шоку*)
Филипа? Чекај бре мало!
(*Засијане за шренујак*)
Хоћеш да кажеш да ће те Филип венчати?
- АНА: (*Забрза*)
Да, али Бранка схваташ ли зашто? То је једини начин... То је једини начин да прекинем са њим, разумеш?
- БРАНКА: Ти заиста ниси нормална! Начин да прекинеш са њим... Јел' ти у глави имаш пластелин или шта? То је начин да се вежеш за њега за цео живот, а не да прекинеш са њим.
- АНА: На неки начин да, али... Како не схваташ! Ако ми буде био кум ја више нећу моћи да имам ништа више са њим и бићу сигурна да ћу бити верна Марку. Разумеш ли сад? Како ми то раније није пало на памет!
- БРАНКА: Ти ниси свесна шта причаш. Немој то да радиш, кајаћеш се после, ко зна шта може из тога да испадне.
- АНА: Кумство је закон, Божији закон! Оно ће ме спречити да радим лоше ствари!
- БРАНКА: А тебе стално неко мора да удара по прстима? Мислиш да ће те то спречити ако будеш хтела...
- АНА: Па то је табу! Нико не може да спава са својим кумом! Више га нећу гледати истим очима од прекосутра...
- БРАНКА: Ништа није гаранција за твоју душу! Зар си толико сигурна у тај рај да се трудиш да овај живот упропастиш што више можеш?
- АНА: Бранка, немој да се љутиш молим те, то не бих могла да поднесем. Ово је права ствар, знам. По први пут у животу знам да радим праву ствар.

- БРАНКА: *(Већ гошгово смирено)*
Наравно, како год ти хоћеш.
(Пауза. Она јој се њродорно загледа у очи. Значајно)
Веруј ми да сам учинила све што сам могла за тебе. Ја више од овога нисам умела.
- АНА: *(Приђе, зазрли је)*
Знам, Бранкице, наравно да знам. Ах, тако сам срећна, знам да ће сада све бити другачије.
- БРАНКА: *(Равно, али без жучи)*
Наравно, сада ће све бити другачије. Мислим да ти више нисам потребна, чак ни као кума. Никако... Мене више у твом животу нема... Коначно сам остала потпуно сама.
- АНА: Ипак се љутиш?
- БРАНКА: Не љутим се, али погледајмо истини у очи... Сада ће неки други људи бринути о теби...
- АНА: Али ти и ја ћемо бити ту увек! Обећале смо једна другој!
- БРАНКА: *(Уморно и њо ѡрви ѡуји без имало злобе)*
Наивно је то Анчи! Не може се имати све у животу.
(Дуга ѡауза)
- АНА: *(Озбиљно)*
Зашто ми то говориш?
- БРАНКА: Зато што је тако Мицо.
(Онда се осмехне ѡужно)
Али добро... Ако већ кум треба да преузме грехове, онда је то једино што Филипу од тебе заиста и припада, онда је штета што их ниси имала и више.

СЦЕНА XI

Црква. Марково и Анино венчање. Сви сватџови ћуџе, само се чује нераз-
жовейно роморење и појање поџа. Филиџ сџоџи иза Ане држећи у рукама
две велике свеће. Поџрилично се досађује и џремешџа се са нође на нођу, а
џоред џођа и цџџеле џа жуљају. Бранка сџоџи са сџране мало у џозадини.
Око њих се налазе џуди или их нема, али се њихово џрисусџџво наслуђује.
Ана је нервозна, најейџа, усредсређена. Марко је џакође усредсређен, али
се на основу њеђовођ израза лица не да извесџџи никакав закључак. Поџ се
окређе ка младенцима и даје им да из џуџџира исџију џо џџри краџџка
ђуџџљаја вина. Марко џрви исџија вино, а заџџим Ана која се занесе, џа
џоџеђне мало више. Поџ се насмеје исџод брка, али се брзо окрене, осџави
џуџџир, узме каџионџџу и махне њоме неколико џуџџа око њихових жлава.
Филиџ се уморно клаџџи, једна од свећа у рукама му се нађне и оџџоџљени,
врући восак кане Ани на раме. Она се џџрђне од бола, окрене се и од џођ
џџрзаја јођ сџадне круна са жлаве. Круна се оџџкоџџрља, сви се мало збуње.
Марко хође да се савиђе да је дохвайџџи, али џа џоџ џокреџџом руке сџречи у
џођ намери. Поџ се сађне, између два самођласника дуне лађано у круну и
сџави је џоново Ани на жлаву. Иза враџџа ољџара џровири девојџица од
шеснаесџџи жодина са џџрудничким сџџомаком у лађаној хађџници. Док
младенци и кумови круже џџри џуџџа џо цркџи она џролази џоред њих
радознало их зађледајући, али њу нико од џрисусџџџних не оџажа. Када им се
нађе иза леђа, иза свих сватџова, она џамо осџане и џосмаџџра осџаџџак
обрџда. Поџ младенцима најџкон скида круне, одвезује им руке и они се
џољубе. Људи се размакну да младенци џрођу. Они џођу неколико корака,
а заџџим Ана исџуџџи, окрене се леђима џросџџору на коме сџоџи само
Бранка и баџи бидермајер. Бранка џружџи руке да ухвайџџи бидермајер, али
јођ он џрелейџџи високо џреко жлаве и она џако џар џренуџџака осџане са
џодиђнџџџим џразним рукама. Бидермајер ухвайџџи девојџица, насмеши се
врађоласџџџо и несџане. Ни ово нико не џримейџџи. Младенци џолако крену
ка излазу из цркџе, а сватџови за њима. На враџџима се окрену ољџару,
крсџџе се и лађано излазе.

СЦЕНА XII

Марков сѣан. Марко ѿноси Ану ѿреко ѿраџа и сѣушиѣа је нежно на креветѣ. Он се враѣа да заѣвори улазна враѣа, а она ѿажљиво ѿсмаѣра све око себе као да никада није видела ову ѿросѣорију. Марко се враѣи и седне ѿоред ње.

АНА: Па... Како је?

МАРКО: Шта?

АНА: Како је бити у браку?

МАРКО: А то... Па... Лепо је.
(Краѣа ѿауза)
А теби?

АНА: *(И даље с' времена на време ѳледајуѣи око себе)*
Не знам, чудно је некако. Кад погледаш, ништа се није променило, а ипак...
(Поѳледа ѳа)
Мислим ништа се још није променило.
(Гледају се ѿар ѿренуѣака, она ѳа ѿољуби)

МАРКО: *(Задовољно)*
Е да, ово је сад и твој дом.

АНА: Да.
(Заѳрли ѳа, обоје су нервозни, као да неѣиѣо ишчекују)
Марко... Морам нешто да ти кажем.

МАРКО: Кажи ми душо.

АНА: Ја... Ја не знам чедно да водим ѳубав.

МАРКО: *(Збуни се)*
Како то мислиш? Не разумем.

АНА: Па не знам, ти си тако... Мислим, то што смо чекали све ово време и то... Некако, осеѣам се као да треба да спавам са светим Николом. Не знам шта треба да радим.

МАРКО: *(Блаѳо се насмеши)*
Не треба да мислиш о томе.
(Помилује је ѿо коси)

АНА: Знам, али... Ово са тобом је толико другачије од свега, никада тако нешто нисам имала у животу. Чак... Чак ме је мало срамота да се скинем пред тобом.
(Краѣа ѿауза. Она се заѳледа у њеѳа)
И то је то? То је та ѳубав?

МАРКО: Наравно душо.

Неко време она држи главу на његовом рамену, а он је милује по коси. Онда се она усјрави, са њој чудне нелагоде му седне у крило и почну да се љубе. Полако, она му скида кошуљу. Он се прејушија. Затим му скида панталоне, а он њој венчаницу. Засјану. Гледају се.

- АНА: *(Она му додирне слабину)*
Гле, имаш ожиљак. Нисам ни знала да имаш ожиљак.
- МАРКО: Ма да, остало је, није могло потпуно да зарасте.
- АНА: А ја баш волим ожиљке, то значи да си био жив, да те је живот дотакао. Сваки ожиљак је нека прича.
(Прелази њрсиом нежно преко његовог ожиљка)
Од чега је?
- МАРКО: Не знам, не сећам се.
- АНА: Како не знаш? Па зар ти неко није испричао?
- МАРКО: Нисам никога ни питао. Ту је и шта сад. Зашто је то битно?
- АНА: Волела бих да знам.
(Краћа пауза)
Желим да знам све о теби.
- МАРКО: *(Погледа је чудно)*
Ни ја не знам све о себи. То је немогуће.
(Пауза. Помало, али љиово нејримејно расјужено)
На пример, увек сам желео да знам какав сам био кад сам био мали, шта сам радио и да ли сам за нешто био предодређен, али пошто су ми родитељи тако рано умрли није имао ко да ми то исприча. Шта да се ради...
(Ана га гледа зачуђено са неком недефинисаном сејом. Он се осмехне)
Зашто ме гледаш тако чудно душице?
- АНА: Никад те нисам чула да тако говориш.
- МАРКО: Како то говорим?
- АНА: Па тако... Као да те нешто боли...
- МАРКО: *(Осмехне се, љруди се да је развесели)*
Ма, то је прошло... Сада је само ово што смо ти и ја.
- АНА: Може ли икада да прође?
- МАРКО: Ваљда може...
- АНА: *(Тренујак љишине, а онда она љиово викне)*
Е стварно причамо о неким глупостима!
(Поново гледа око себе као да нешто љражи)
Прва брачна ноћ, човече!
(Приближи му се још више и задрли га чврсио, најјаче шјо може)

Хоћу да ме увучеш у себе! Разумеш! Да ово сада никада, али разумеш никада не заборавимо.

(Мало удаљи љаву од њега, загледа га више разнежено него сирасно)

Тако ми требаш!

(Почне да га љуби, обори га на кревет. Сипадне га као у неком бунилу. Воде љубав, што траје дуго, дуго. Она изненада сипане, сиђе са њега и седне на своје ноге. Он се усипави на кревету, изнурен као од шешког физичког рада)

Шта ти је?

МАРКО: *(Са неким осећањем шескобе, не гледајући у њу)*
Ништа. Што?

АНА: Како што? Већ два сата се овде... Цимамо. А ти ни једном да свршиш.

МАРКО: *(Са болном гримасом се ухвати за доњи део сипомака)*
Па добро, шта да се ради. Биће боље.

АНА: *(Згранутиа његовом реакцијом)*
Како то мислиш биће боље? Два сата, ало! Нико то не може да издржи!
(Сипути лопу)
Реци ми шта није у реду. Јел' у мени проблем?

МАРКО: *(Сипути јој руку на раме, ја је шмази шо руци)*
Зашто одмах мислиш да је проблем? Нема никаквог проблема. Зар је то тако страшно? Зар те толико погађа?

АНА: Није ствар у томе, само не могу никако да схватим...
(Као да се нечега сипи. Разбесни се)
А поготово што ти ниси никога ни такнуо годинама, ако је тачно оно што ти причаш...

МАРКО: *(Прекине је)*
Наравно да је тачно. Шта ти је сад?

АНА: Ако је то тачно, требало би да си напаљен као канта бензина на решоу у пустињи и онда...
(Погледа га резигнирано)
Или је све то о целибату била симпатична прича за наивну девојчицу?

МАРКО: *(Труди се да сакрије своје узбуђење)*
Зашто бих те лагао? Зашто?

АНА: Не знам. То ти мени кажи. Овако нешто ми се у животу није десило.

- МАРКО: *(Труди се да буде смирен)*
Види Ана, ја само имам тај проблем...
(Тражи речи)
Ја не могу да... Имам проблем да дођем до краја. Пред сам крај некако... Не могу да се пустим, разумеш. Као да не дозвољавам сам себи да проспем семе.
- АНА: Како то мислиш? Значи знао си...
- МАРКО: Мислио сам да је прошло, али ето...
- АНА: Да је прошло шта?
- МАРКО: Па то...
- АНА: *(С' несћирљењем)*
Марко, о чему ми овде причамо?
- МАРКО: *(Уздахне љешко)*
Добро, ако баш хоћеш да знаш, рећи ћу ти.
- АНА: *(Уозбиљи се)*
Сад ме плашиш.
- МАРКО: Немаш чега да се плашиш. Више није ни битно, али ето испричаћу ти. *(Краћа њауза. Он се сћрема да њочне, она ѓа њосмајтра са зебњом. Док он ѓовори нека сенка све више и више ѓрелази ѓреко њеноѓ лица да би се оно на крају изобличило од ужаса)*
Знаш, када сам имао осамнаест година забављао сам се са једном девојчицом. Била је две године млађа од мене и била је тако мило и добро створење. Једнога дана, сазнали смо да је она у другом стању, направио сам јој дете. Нисам имао појма ни о чему наравно, али сам знао да је немогуће да нас двоје гајимо дете. И шта бисмо уосталом радили са дететом у тим годинама. Једино што сам могао да јој понудим био је абортус и мислио сам да смо се договорили. Насмешила се тада, рекла: "Чућемо се сутра!" и отишла. Два дана ми се није јављала, трећег дана су ми јавили да се... Убила.
(Дуђа и мучна њауза)
- АНА: Значи зато си ти све ове године...
- МАРКО: *(Прекине је)*
Ето! Сад сам ти рекао све. Молим те да више никад не говоримо о томе.
(Усћане са кревејѓа и изађе из собе. Ана осћане на кревејѓу зђрчена, изђубљено, рукама несвесно сћискајући јасћук)

СЦЕНА XIII

Бранкин сѝан. Ана и Бранка седе за сѝолом и исѝијају кафу. Ана је ѓоѝово ѝоѝѝуно скамењена и ѓледа у ѝразно. Бранка све време ѝрича ѝомало неѝиродно, ѝокушавајући да Ану извуче из каѝалетѝичкоѝ сѝања.

БРАНКА: После свега ја и даље не капирам зашто ти је баш то сад проблем. Постоји хиљаду других проблема које ниси желела да видиш и преко којих си прешла и шта сада са тим... Мислим, не видим шта то мења.

АНА: *(У ѝочетѝку је и даље одсуѝна, а заѝим ѝосѝетѝено ѝочне да се узбуђује)*
 Мења? Шта мења? Како шта мења! Како шта мења! Све мења!
 Од врха до дна! Све мења!

БРАНКА: Ја мислим да си ти сад мало у афекту. То је само једна мала ствар коју ниси знала о Марку, а у крајњој линији то и нема никакве везе са тобом. Зашто би то био твој проблем?

АНА: Да ли си нормална! Све има везе са свачим, а поготово ово самном!

БРАНКА: Али то је прошло и ти ни за шта ниси крива. Шта сад?

АНА: Он је мене лагао... Све време ме је лагао...

БРАНКА: Шта те је бре лагао?

АНА: То је све била једна велика и гнусна лаж. Ја сам мислила да он стварно верује у тог Бога, да зна о чему прича, поверовала сам му. Поверовала сам чак и у ту јебену чистоту и у то да ме воли духом и да је он онај посебан, један-једини коме секс није битан. А цела фора је заправо била у грижи савести и...

БРАНКА: Не волим што ћу ово да ти кажем, али ја сам теби рекла да је то мени у старту изгледало болесно и да нешто са Марком није у реду. Ти си ми говорила да је он једини нормалан, сећаш се?

АНА: *(Као да се ѝолако враћа међу живе. Иѝак, расѝоложења јој варирају. Говори ѝомало неѝовезано)*

Волиш ти, што имаш прилику то да ми кажеш, немој да се фолирамо. Волиш ти то, па добро, људи смо, шта сад, свако има неку своју слабост.

(Краћа ѝауза)

Бесна сам, ух како сам бесна, а опет са друге стране некако ми је и жао Марка. Не некако, много ми га је жао, али јеботе! Жао ми је и мене, а ја не знам како ћу са тим да живим. Треба да градим кућу изнад костурнице, е јебига!

- БРАНКА: *(Све време је љомно љосмајра)*
Јеси ти нешто пила?
- АНА: Нешто? Па, нешто јесам...
- БРАНКА: Слушај, ако хоћеш, остани код мене пар дана док се не средиш.
Знаш где су пешкири и остало, па тако да можеш...
- АНА: *(Прекине је)*
А не, не, не могу. А уосталом и теби долази тај фрајер тако да...
(Блесаво се насмеје као да се нишћиа није десило)
И какав је?
- БРАНКА: Не знам.
- АНА: Како не знаш? Није ваљда опет са нета?
(Бранка кисело климне љошврдно ѓлавом)
Е не могу да верујем! Ти ми баш ниси тај тип. Што не нађеш
бре неког нормалног него само ту прецртаваш пацијенте?
- БРАНКА: *(Насмеје се са иронијом)*
Нормалног? А где их то узгајају. Уосталом и није ми нешто до
тога, ово све радим више експеримента ради. Информатичари
морају да знају ко највише времена проводи поред компјутера,
ко су им главне муштерије.
- АНА: Ма да, знам... Кад он стиже?
- БРАНКА: Само што није.
- АНА: *(Наљло усћане)*
Е онда, идем ја. Не бих могла да поднесем да сад још и
упознајем неког.
(Мало јој се заврћии у ѓлави, занесе се, али остћане на нођама)
- БРАНКА: Шта ти је?
- АНА: Ма ништа, све у реду.
- БРАНКА: *(Док она љрича, Ана је ѓледа клајћећи ѓлавом)*
Е стварно ме бринеш. Дај седи ту, немој да идеш. Зваћу сад
овог кретена, отказаћу му. Мало ћемо да се зезамо као некад.
Можемо и да изађемо или... Сад би било глупо да кажем да
идемо да јуримо неке фрајере, али... Тако, неко зезање, де-
војачки излазак.
- АНА: *(С' ѓорчином)*
Прошла су та времена, зар ниси провалила? Уосталом и сама
си рекла да...
(Заусћави се, љређе руком љреко очију)
Јеботе, остарила сам за ноћ. Јел' ме чујеш? Почела сам да
звучим као ти. Време је да кренем.

- БРАНКА: Остани још мало, молим те.
- АНА: Место ме не држи, а и ти ме макар погледом ипак осуђујеш. Данас то не могу да поднесем.
- БРАНКА: *(Као да се коначло сломи њен нејробојни оклој)*
Па зар и кад немају где да оду људи ипак одлазе од мене? Није ово први пут. Није ни други... Зашто? Зашто ми се то дешава? Ако постоји неко логичко објашњење молим те да ми га кажеш.
- АНА: *(Зачуђена коракне ка Бранки)*
Бранка шта ти је побогу? Шта те је спопало?
- БРАНКА: *(Покушава да поврати хладнокрвност)*
Ма ништа само тако сам...
(Пауза. Са њешком муком превали преко усана)
Сама.
(Насмеје се самоиронично)
Патетично, јел' да? Била си у праву, свако има неки свој бол, јел' да. Мој нема име као твој, али... Али има презиме, много је уопштенији. Како год окренеш, ја сам увек сама, ништа се не мења и до краја остајем сама.
(Пауза. Ана је забезекнућа, не зна шта би рекла. Бранка враћа хладнокрвност и свој вечити жорки, овога пута самоиронијски осмех)
Не могу да верујем да сам ово изговорила ја, а не нека бубуљичава адолесценткиња са малим сисама.
- АНА: Али једнога дана ћеш...
- БРАНКА: *(Прекине је)*
Не, тако ће остати! По сам ти ја.
- АНА: Али то ниси ти. Ти си увек била... Е ако је спало на то да ја теби треба да помогнем... Ја не умем да помажем људима, ја никад нисам била субјекат...
(Њих две стоје једна насрам друге и гледају свака у поразе оне друге, а помало и своје сојсствене)
- ГЛАС СА
КОМПЈУТЕРА: Стигла Вам је пошта!
- БРАНКА: *(Иззубљено)*
Чујеш? Ето то сам ти ја. Сад знаш.

СЦЕНА XIV

Кафић, ђоџово ѓразан. За шанком је Филиј, али сада са друђе сѓране шанка, као бармен. За шанком седи Ана ѓрилично ѓриѓиѓа. Филиј брѓше чаше и ѓоџледа је с' времена на време, она ѓрича ѓонекад брзо и на ѓраници разумљивосѓи, а ѓонекад муцаво и исѓрекидано.

- АНА: И ето... Све се као мења, а оно у ствари... Ништа се не мења... Мислим, која је граница истине? То је онај тренутак када си довољно попио да можеш да кажеш све било коме, а још ниси пао у несвест, али... Али ја никако да постигнем тај тренутак, увек превремено паднем у кому или...
(Краћа ѓауза)
Не знам... Можда то треба да се вежба, шта мислиш ти?
- ФИЛИП: *(Равно)*
Шта ти то радиш? Не би требало да си овде...
- АНА: Не би требало? Од кад ти то говориш шта би требало, а шта не би требало. У ствари, ѓуди увек тачно знају шта не би требало, а заправо никада шта би онда у том случају требало.
(Загледа му се очи)
Рекла сам ти зашто сам овде.
- ФИЛИП: Рекла си ми, али ја то не разумем као разлог. Не видим шта то суштински мења.
- АНА: Шта мења? Све мења, суштину суштине мења. Најгоре су те лажи које нико ни не сматра лажима. Мени треба неко да ме спасе и тај неко мора све да зна... Разумеш? Не разумеш! Он је мене искористио...
- ФИЛИП: Мислим да више ни сама не знаш шта хоћеш да кажеш, превише си попила.
- АНА: Ма слушај ти њега! Од кад си ти постао тако сморен?
- ФИЛИП: *(Сморено)*
Нисам сморен само...
- АНА: Не и ниси... Постао си шанкер и сад ѓуди из те визуре превише пију, је ли? Па радуј се, то ти прави профит. Најгори је тај синдром бивших пушача, бивших наркомана, бивших нимфомана, бивших... Они би све имало порочне на крст!
(Дуѓа ѓиѓиѓа)
Дај ми још једно пиво!
(Он је ѓоџледа и без речи јој оѓвори нову флаѓу)
А ја сам грешна, то знам и патетична сам и то знам и знам унапред све шта би ти сад рекао, зато не труди се...

- ФИЛИП: Није тачно. Не бих рекао да си грешна. Зашто грешна?
- АНА: У праву си, не би ти то рекао, мало сам побркала... То би више личило На Марка. Грешна сам зато... Зато...
(*Налакџи се на шанк и унесе му се у лице*)
Зато што те опет желим! Ево сад, овога тренутка! Желим те!
(*Повуче се у пређашњи положај*)
Али знаш, нисам ја крива за то, ја сам учинила све да до тога не дође. И не би ни дошло да је све онако како изгледа да јесте, али...
- ФИЛИП: Ма дај Ана, шта се теби десило, никад те нисам овакву видео.
- АНА: Ниси ме овакву видео, а замисли ипак ја сам увек била таква. Али ето, тек сад ме је баш брига за све. Тако се мало тога промени... Ето године су прошле, а шта си ти променио? Само страну шанка на којој се налазиш и ништа више.
(*Неко време тишина*)
А знаш шта је најгоре од свега? Кад много пијем будим се нервозна и онда баш не волим кад нисам у свом кревету. А знаш шта је смешно? Смешно је то што се више никада нећу будити у свом кревету. Од сада ћу се увек будити у Марковом кревету и никада сама већ поред духа неке девојчице. Ух! Како је то... Па то уопште није смешно.
(*Уозбиљи се*)
Знаш Филипе, ја се бојим мртвих, ја никада нисам видела мрвог човека, нити хоћу. Ја то никада, никада нећу моћи да поднесем, никада нећу толико одрасти. Ја нисам чак хтела да видим мртву ни своју рођену бабу која ме је одгајила. Била ми је и отац и мајка, разумеш, а ипак нисам могла да скупим снаге да је видим последњи пут.
- ФИЛИП: Дај пусти ме тих морбидних прича!
- АНА: Само ти кажем. Ја тебе... Мени је јако стало до тебе, али не бих желела да те видим мрвог, не бих ти вероватно ни на сахрану дошла и не би то смео да ми замериш...
- ФИЛИП: ’Оћеш да прекинеш са тим!
- АНА: Немој ти да се дереш на мене. Гост је увек у праву.
(*Зацерека се*)
Е замисли... Муштерија је увек у праву.
(*Смеје се тијано*)
А стварно Филипе шта ти је то требало да се запослиш овде? Каква глупа идеја! Почнеш да куваш, увидиш да ти ни то не иде и на крају свега се запослиш у локалној рупи, па ти си стварно пролупао.

- ФИЛИП: *(Изнервирано)*
Знаш шта мала, welcome to real world. Нису сви збринути као ти, немају сви могућност да буду размажени.
- АНА: *(Уозбиљи се)*
Зашто то кажеш?
- ФИЛИП: Шта ти мислиш да ја волим све што радим у животу? Ја се ипак трудим да од свега тога направим бар зајебанцију. Кева ме откачила, каже жени се, ђале ме откачио каже зарађуј сам, ја се сналазим како могу.
- АНА: Па зашто се ниси оженио?
- ФИЛИП: Зашто да се женим? Због два пара чистих гађа, хвала лепо могу то и сам. Још мало, толико ћу издржати ваљда, а онда палим преко гране да се више никада не вратим.
- АНА: Идеш у иностранство?
- ФИЛИП: Идем у пичку материну само ако ће ми тамо бити боље.
- АНА: *(Још озбиљније)*
Неће. Неће ти бити боље зато што ти не знаш шта тражиш, па ти је свеједно где се налазиш.
- ФИЛИП: *(Крајко је погледа)*
Ма!
(Одмахне руком и окрене се да сложи неке чаше)
- АНА: Добро, ти си бар остао доследан себи, увек си знао да нећеш да учиш школу. Ја сам мислила да хоћу, али јебига није имао ко да ме тера. Само, знаш, бити бармен, то ти је горе него бити балетан. Нико неће маторе конобаре.
(Зацерека се)
Шта ћеш после?
- ФИЛИП: Не брини ти ништа, снаћићу се ја као и увек.
- АНА: *(Неко време ћути, а онда скоро ведро)*
Е да, извини, нисам ти купила ништа за рођендан.
- ФИЛИП: *(Окрене се)*
Нема везе нисам ни ја теби купио ништа за свадбу, па смо квит.
- АНА: Е, није то исто.
- ФИЛИП: А у чему је разлика?
- АНА: Разлика је у томе што си ти кретен, а ја нисам.
(Он је погледа испод ока једва приметно зачуђено)
Чуди те то што говорим све што ми падне на памет? Па немој да те чуди. Ти си мој кум, теби морам и могу ваљда све да кажем. Видиш, целог живота си ме углавном ућуткивао и ја сам

те углавном слушала, а онда мала рокада и ти сад овде мене служиш. Ти си келнер и служиш мене госта. Зар живот није врхунска заједница?

ФИЛИП: Ана 'ајде прекини! Пијана си, не знаш шта причаш и најбоље је да одеш кући, свом мужићу и... Ниси више...
(Одмахне руком)

АНА: Нисам више ни за шта то си хтео да кажеш, а?
(Зацерека се)
Па могуће је да си у праву, ко би то знао. А ја сам некако мислила кад се вежемо том кумовском везом да ће нешто да ти се догоди, да ти израсте неки рог, шта ја знам, а оно ништа. И даље си леп као и пре. Леп си јел' знаш Фи-ли-пе?

ФИЛИП: Дај Ана...

АНА: Реци ми јел' знаш то? Никад ти то нисам рекла, али сам увек мислила тако.

ФИЛИП: (Изнервирано)
Знам!

АНА: Па наравно да знаш, то је тако очигледно, а ти волиш очигледне ствари, јел' тако?
(Полако шешурајући се усџаје са сџолице)
Ја ћу сад мало да идем, али ништа се ти не секирај, доћићу ја и сутра и прекосутра и тако сваког дана.
(Чейрка по џорби)

Никада у животу никоме нисам оставила бакшиш, али ево сад ми нешто...

(Пијано, џолухисџерично и џоџово џлачно. Избацује на шанк зџужване новчанице и мейџални новац)

Зато што си тако леп, и зато што знаш да си леп, зато што си забога мој кум, чувар мојих грехова, мојих пиздарија и свих срања која сам у стању да направим, зато што те желим, а видиш

(Хисџерично се смејући)

не могу да те имам јер сам те се пред Богом одрекла. Видиш ипак сам се ја тебе одрекла на крају! Долазићу ти овде сваки дан и неће бити никаквих проблема. Доводићу и Бранку да се не озрачи. Доводићу и Марка да га убедим да све то у ствари нема никакве везе. И сви ћемо бити ту у том колосалном срању, али је ипак утешно то што ћемо бити заједно. Онда... Зато што не умеш да се покајеш и зато што немаш ништа јер ништа ни не желиш, а не желети ништа је горе него бити болестан. Због свега тога и ко зна због чега све још... Задржи кусур!

(Исџирчи најџоље)